

prima instanță: Judecătoria Centru, mun. Chișinău
Judecătorul: N. Mazur
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: A. Bostan, A. Pahopol, V. Negru

ÎNCHEIERE

15 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu
Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea recursului declarat de Cernei Ruslan,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Cernei Svetlana și Cernei Violeta împotriva Consiliului municipal Chișinău, Direcția generală locativ – comunală și amenajare, intervenienții accesorii Cernei Ruslan, Brigada de Poliție cu Destinație Specială „Fulger” a Ministerului Afacerilor Interne, Midrigan Andrian, cu privire la repunerea în termen, anularea parțială a hotărârii Consiliului municipal Chișinău nr. 326 din 20 septembrie 2013 și a ordinul de repartiție nr. 014242 din 24 iulie 2013,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 2 mai 2017, prin care s-a respins apelul declarat de Cernei Ruslan și Consiliul municipal Chișinău, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 8 aprilie 2016,

c o n s t a t ă :

La 12 ianuarie 2015, Cernei Svetlana și Cernei Violeta a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului municipal Chișinău, intervenient accesoriu Cernei Ruslan, cu privire la repunerea în termen și anularea parțială a hotărârii Consiliului municipal Chișinău nr. 326 din 20 septembrie 2013.

În motivarea acțiunii, reclamantele au indicat că intervenientul accesoriu Cernei Ruslan a fost încadrat la serviciu în cadrul regimentului cu destinație specială „Fulger”. Astfel, prin ordinul de repartiție nr. 4 din 22 decembrie 1997, fiind în relații de căsătorie cu Cernei Ruslan, reclamanta Cernei Svetlana a obținut, împreună cu

fiica sa (minoră la acel moment), dreptul la locuință în odaia nr. 106 situată în mun. Chișinău, str. Mesager, 5/2.

În aceeași ordine de idei, s-a arătat că, la 12 iulie 2005, prin ordinul de repartiție repetat nr.14, s-a reconfirmat dreptul la spațiul locativ din partea chiriașului principal Cernei Ruslan și s-a inclus membrii familiei acestuia soția Cernei Svetlana și fiica Cernei Violeta.

Reclamanta Cernei Svetlana a precizat că, la 12 decembrie 2008, a fost desfăcută căsătoria acesteia cu Cernei Ruslan, fiind înregistrat divorțul nr. 550 de către Oficiul Stării Civile sect. Buiucani Chișinău. Totuși, reclamantele au continuat să locuiască în apartamentul din litigiu.

În subsidiar, Cernei Svetlana și Cernei Violeta au evidențiat că dreptul la spațiul locativ se confirmă, în plus, prin hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 12 aprilie 2011, în baza căreia Cernei Ruslan a fost obligat să nu creeze obstacole în vederea exercitării dreptului la spațiu de locuit în odaia din speță. Mai mult, prin aceeași hotărâre, s-a respins capătul de cerere formulat de Cernei Ruslan referitor la recunoașterea dreptului pierdut a reclamantelor asupra spațiului locativ. Respectivul act de dispoziție al instanței judecătorești a fost menținut prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 septembrie 2012, iar recursul împotriva acesteia s-a considerat inadmisibil prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 20 martie 2013.

Prin urmare, reclamantele au notat că, la 2 mai 2013, s-au adresat executorului judecătoresc cu solicitarea de a primi titlurile executorii, emise în temeiul hotărârilor citate mai sus. Ulterior, deplasându-se împreună cu executorul judecătoresc Cușnir Ina la fața locului, la 18 decembrie 2013, s-a constatat din declarațiile lui Midrigan Andrian că odaia nr. 106 îi aparține cu drept de proprietate. În mod corespunzător, prin încheierea din 18 decembrie 2013, s-a dispus restituirea documentului executoriu nr. 2 – 811/11.

În circumstanțele relatate, Cernei Svetlana și Cernei Violeta au notat că, la 19 martie 2014, au contestat în instanța de judecată valabilitatea contractului de vânzare – cumpărare a imobilului din litigiu. Așadar, în cadrul ședinței de judecată din 22 octombrie 2014, reprezentantul lui Cernei Ruslan a depus o cerere de chemare în judecată reconvențională, în care era indicat că, la 20 septembrie 2013, Comisia municipală de privatizare a adoptat hotărârea nr. 326 de transmitere a apartamentului în proprietate privată. Din această perspectivă, la 11 decembrie 2014, reclamantele au interpellat Consiliul municipal Chișinău, solicitând conformarea existenței hotărârii menționate *supra*. În consecință, au aflat despre decizia Consiliului mun. Chișinău nr. 6/18 din 14 mai 2009, prin care a fost modificat statutul juridic al căminului din str. Mesager, 5/2 cu 97 de odăi, cu suprafața locativă de 1 379,9 m.p., atribuindu-i-se statul juridic de bloc locativ.

De asemenea, reclamantele au învederat că, la 20 septembrie 2013, Comisia municipală de privatizare a fondului locativ a Consiliului municipal Chișinău a adoptat hotărârea nr. 326 referitor la transmiterea în proprietate privată lui Cernei Ruslan locuința de stat - ap.106, situat pe str. Mesager, 5/2, mun. Chișinău. Iar, la 5 noiembrie 2013, Consiliul municipal Chișinău a încheiat cu Cernei Ruslan contractul de vânzare-cumpărare, transmitere-primire a apartamentului în proprietate privată nr. 1651. La aceeași dată, cumpărătorul Cernei Ruslan a înregistrat contractul respectiv la Oficiul cadastral teritorial filială Chișinău, dobândind dreptul de proprietate în condițiile articolului 321 alin. (2) din Codul civil.

În același context, s-a arătat că, la 29 noiembrie 2013, intervenientul accesoriu Cernei Ruslan a vândut apartamentul cu nr.106 lui Midrigan Andrian, în baza contractului de vânzare – cumpărare nr. 1010.

Astfel, reclamantele au susținut că hotărârea nr. 326 din 20 septembrie 2013 a fost adoptată fără ca organul emitent să țină cont de interesele acestora, în special la acel moment acestea erau membrii familiei chiriașului principal Cernei Ruslan, continuau să domicilieze în imobilul cu nr. 106 și dispuneau de dreptul legal de folosință a acestuia. În plus, pârâtul a ignorat datele din ordinele de repartiție nr. 4 din 22 decembrie 1997 și nr. 14 din 12 iulie 2005, cu privire la locatarii apartamentului, în care era menționat dreptul reclamantelor la spațiu locativ.

Pe baza celor prezentate, la 18 decembrie 2014, reclamantele au depus o cerere prealabilă împotriva hotărârii Consiliului municipal Chișinău nr. 326 din 20 septembrie 2013 și au cerut anularea acesteia. Cu toate acestea, prin scrisoarea pârâtului nr. 07 – 11/1542 din 29 decembrie 2014, s-a refuzat admiterea cerințelor înaintate.

Cernei Svetlana și Cernei Violeta au solicitat repunerea în termenul de contestare a actului administrativ și anularea parțială a hotărârii Consiliului municipal Chișinău nr. 326 din 20 septembrie 2013 (vol. I, f. d. 9).

La 19 mai 2015, Cernei Svetlana și Cernei Violeta au depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului municipal Chișinău, Direcția generală locativ – comunală și amenajare, intervenienții accesorii Cernei Ruslan, cu privire la repunerea în termen a acțiunii și revocarea integrală a ordinului de repartiție nr. 014242 din 24 iulie 2013 (vol. I, f. d. 93 – 95).

În argumentarea acțiunii, reclamantele au subliniat că au luat cunoștință cu ordinul de repartiție nr. 014242 din 24 iulie 2013 din referința Consiliului municipal Chișinău, care a fost depusă în întâmpinarea cererii de chemare în judecată formulată la 12 ianuarie 2015, împotriva Consiliului municipal Chișinău, intervenient accesoriu Cernei Ruslan, cu privire la repunerea în termen și anularea parțială a hotărârii Consiliului municipal Chișinău nr. 326 din 20 septembrie 2013. În rest, Cernei

Svetlana și Cernei Violeta au reiterat circumstanțele de fapt și de drept indicate inițial și enumerate mai sus.

Prin încheierea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 10 septembrie 2015, au fost conexate cererile de chemare în judecată descrise *supra* într-o singură procedură, cu atribuirea dosarului unui număr unic (vol. I, f. d. 86 – 87).

La 15 octombrie 2015, Judecătoria Centru, mun. Chișinău a introdus în proces intervenienții accesorii Brigada de Poliție cu Destinație Specială „Fulger” a Ministerului Afacerilor Interne și Midrigan Andrian (vol. I, f. d. 173).

Pe parcursul examinării cauzei, pârâtul Consiliul municipal Chișinău a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, solicitând respingerea acțiunii ca tardivă și nefondată (vol. I, f. d. 32 – 33). De asemenea, Direcția generală locativ – comunală și amenajare a considerat că ordinul de repartiție nr. 014242 din 24 iulie 2013 este unul legal, iar acțiunea urmează a fi respinsă ca neîntemeiată (vol. I, f. d. 121 – 122).

În același context, intervenientul accesoriu Cernei Ruslan a formulat referință împotriva cererii de chemare în judecată și a cerut respingerea acesteia ca fiind tardivă și neîntemeiată (vol. I, f. d. 156 – 158).

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 8 aprilie 2016, s-a admis acțiunea (vol. I, f. d. 186, 190 – 197). Astfel, instanța de judecată a statuat să prelungească termenul de prescripție pentru contestarea actelor administrative și să anuleze parțial hotărârea Consiliului municipal Chișinău nr. 326 din 20 septembrie 2013, în partea transiterii în proprietate privată lui Cernei Ruslan a apartamentului nr. 106 din str. Mesager, 5/2, mun. Chișinău. Totodată, a fost revocat ordinul de repartiție nr. 014242 din 24 iulie 2013.

Împotriva acestui act de dispoziție, Consiliul municipal Chișinău și Cernei Ruslan au declarat apel în termenul legal (vol. II, f. d. 12). În apărare sa, intimatele nu au recunoscut cererile de apel și au solicitat respingerea acestora (vol. II, f. d. 11).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 2 mai 2017, a respins apelul declarat de Cernei Ruslan și Consiliul municipal Chișinău, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 8 aprilie 2016 (vol. II, f. d. 6 – 16).

La deliberarea acestei soluții, instanța de apel a constatat situația de fapt prezentată de Cernei Svetlana și Cernei Violeta în cererile de chemare în judecată. Suplimentar, s-a reținut că, la 17 septembrie 2013, Comisia municipală de privatizare a fondului de locuințe a eliberat certificatul nr. 2583, prin care se confirmă că Cernei Ruslan, Cernei Svetlana și Cernei Viorica nu au participat la procesul privatizării fondului de locuințe (vol. I, f. d. 50; vol. II, f. d. 14). Astfel, acest înscris atestă faptul că organul emitent a actului administrativ cunoștea că Cernei Svetlana avea dreptul la acest spațiu locativ, dar în pofida circumstanței respective a adoptat hotărârea nr. 326

de transmitere în proprietate privată a apartamentului nr. 106 doar lui Cernei Ruslan, fără a fi prezentată o anumită declarație din numele Svetlanei Cernei.

Mai mult, Colegiul judiciar a considerat că intervenientul accesoriu Cernei Ruslan a depus la Comisia de privatizare actele necesare cu rea – credință, ce nu corespundeau circumstanțelor de fapt, știind despre existența la acel moment a hotărârii judecătorești definitive, care confirma dreptul intimatelor la folosirea spațiului locativ, dar și cunoscând despre ordinele de repartiție, eliberate anterior, în care erau incluse și intimatele, fapt stabilit și prin hotărârea judecătorească irevocabilă.

În atare situație și în baza art. 55 din Codul locuinței, instanța de apel a stabilit că actele administrative contestate de Cernei Svetlana și Cernei Violeta sunt nule.

Cu privire la argumentul apelanților referitor la tardivitatea acțiunii, Colegiul de control judiciar a opinat că Cernei Svetlana și Cernei Violeta au aflat, la 18 decembrie 2013, de la executorul judecătoresc despre faptul că imobilul a fost înstrăinat de Cernei Ruslan în favoarea lui Midrigan Andrian în temeiul contractului de vânzare – cumpărare nr. 1010 din 29 noiembrie 2013. Așadar, intimatele au intentat un proces judiciar împotriva lui Cernei Ruslan și noului proprietar al imobilului nr. 106, solicitând anularea contractului menționat mai sus. Totodată, în cadrul acestei pricini civile, și anume în ședința de judecată din 22 octombrie 2014, reprezentantul lui Cernei Ruslan a depus o cerere de chemare în judecată reconvențională, în care era indicat că, la 20 septembrie 2013, Comisia municipală de privatizare a adoptat hotărârea nr. 326 de transmitere a apartamentului în proprietate privată. În mod corespunzător, Cernei Svetlana și Cernei Violeta au luat cunoștință propriu – zis cu actele care au stat la baza privatizării imobilului din răspunsul Comisiei de privatizare din 17 decembrie 2014.

În baza circumstanțelor stabilite, instanța de apel a relevat că, la 18 decembrie 2014, intimatele au avansat o cerere prealabilă, cerând de la Consiliul municipal Chișinău anularea actelor administrative din speță, însă, prin răspunsul recepționat la 29 decembrie 2014, le-a fost refuzat în admiterea cerințelor înaintate. Respectiv, la 12 ianuarie 2015, Cernei Svetlana și Cernei Violeta au formulat prezenta acțiune în instanța de judecată, ceea ce confirmă respectarea termenului de prescripție. De fapt, apelanții nu au reușit să demonstreze că intimatele au cunoscut cu mult mai devreme despre actele de referință (vol. II, f. d. 15 – 16).

Pentru a soluționa această pricină, instanța de apel a aplicat articolul 11 din Legea privatizării fondului de locuințe, articolul 55 din Codul locuinței, articolul 26 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ și articolele 118 alin. (1) și 123 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

La 31 iulie 2017, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 2 mai 2017 (vol. II, f. d. 18).

La 12 septembrie 2017, Cernei Ruslan a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 2 mai 2017, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanței din 8 aprilie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingerea acțiunii ca tardive.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că, la admiterea acțiunilor depuse de Cernei Svetlana și Cernei Violeta, instanțele judecătorești au comis o eroare ce a condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, în special a drepturilor lui Midrigan Andrian la proprietate privată și la locuință.

Astfel, în opinia lui Cernei Ruslan, instanțele de judecată nu au calculat corect termenele de depunere a cererii de chemare în judecată, deoarece intimamente s-au adresat la executorului judecătoresc la 18 decembrie 2013, deși încheierea Curții Supreme de Justiție, care a stat la baza intentării procedurii de executare silite, a fost emisă la 20 martie 2013. În acest sens, s-a arătat că cererea prealabilă a fost formulată la 18 decembrie 2014, circa peste un an de zile de la începerea executării silite a hotărârii referitoare la înlăturarea obstacolelor în vederea exercitării dreptului la spațiu de locuit. Prin urmare, prezenta acțiunea a fost intentată, la fel, peste termenul permis de lege, ceea ce constituie o aplicare eronată a normelor de drept material și procedural de către instanțele judecătorești.

La 12 octombrie 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs intimațiilor Cernei Svetlana, Cernei Violeta, Consiliului municipal Chișinău, Direcției generale locativ – comunală și amenajare, intervenienților accesorii Brigada de Poliție cu Destinație Specială „Fulger” a Ministerului Afacerilor Interne și Midrigan Andrian, informându-i că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f. d. 28).

Pînă la examinarea cauzei, intimații nu au depus referință la cererea de recurs prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, conform articolului 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Cernei Ruslan este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Materialele cauzei dovedesc faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă, cu privire la subiecții abilitați cu dreptul de a depune recurs.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei, rezultă că decizia integrală a instanței de apel din 2 mai 2017 a fost expediată în adresa părților la 31 iulie 2017 (vol. II, f. d. 81), însă nu există dovada recepționării efective a acesteia de către participanții la proces. Astfel, în lipsa unor înscrisuri pertinente, instanța de recurs nu poate constata cu precizie momentul, când a fost comunicată hotărârea motivată.

În atare situație și pentru a nu admite o ingerință disproporțională în dreptul de acces la justiție, dar având în vedere data expedierii deciziei contestate (31 iulie 2017), instanța de judecată constată că recursul declarat de Cernei Ruslan la 12 septembrie 2017 este depus în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor cu privire la încadrarea temeiurilor invocate în recurs la dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului de inadmisibilitate prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. În esență, judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, dar și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Ab initio, instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 parag. (1) din Convenție, în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe

o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić v. Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă sunt formulate suficient de clar și urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și buneii-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, parag. 41, *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 36 – 37, *Sturm v. Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36).

În speță, instanța observă că, în susținerea poziției sale, recurentul Cernei Ruslan a invocat art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, de art. 432 alin. (1) și 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului, rezumate mai sus, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei.

În acest sens, instanța de judecată amintește că, la pronunțarea deciziei din 2 mai 2017, instanța de apel s-a călăuzit de articolul 11 din Legea privatizării fondului de locuințe, articolul 55 din Codul locuinței, articolul 26 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ și articolele 118 alin. (1) și 123 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs, reiese în mod cert că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat, în special în privința argumentului referitor la tardivitatea acțiunii. În acest sens, instanța de judecată subliniază că recurentul nu a criticat textele de lege aplicate de instanța de apel, însă nici observațiile acestuia nu dezvăluie nicio aparență a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Mai mult, instanța observă că, *în principiu*, recurentul a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, 2 septembrie 2014, parag. 34, *Samardžić v. Croația*, *ibidem*, parag. 28).

În baza celor prezentate, completul Colegiului opinează că Cernei Ruslan nu a adus suficiente argumente cu privire încălcările comise de instanța de apel, pe care le-ar fi considerat esențiale și ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. Prin urmare, temeiurile invocate nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi „efectiv”.

Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. Deci, conjunctura stabilită mai sus confirmă lipsa unui formalism excesiv și respectarea unui raport rezonabil de proporționalitate dintre scopul urmărit și mijloacele folosite, iar, în opinia instanței, însăși substanța dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de art. 6 parag. 1 din Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Beniamin Nersesyan*, *ibidem*, parag. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, parag. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3

judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Cernei Ruslan nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Cernei Ruslan.
 Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală